

Bozók Ferenc

Egy Áprily-dallam

Tódul az illata
zsenge bereknek,
fénylik a körtefa,
zümmög a perc!

Pattan a rügy, puha
halk, pici nessel a
völgy csupa dísz, csupa
ékszer a kert!

Napkorong

Az éj ölén is hinni Őt
és nem remegni, hol van,
a csillagok bevert szögek
a végtelen plafonban.

De űzi már a Napkorong,
hasadnak éji vásznak,
csörögve hull a sok szöge
lidérces éji láznak.

Ma tarka gyík leszek talán
ki sziklaoldalon van,
ma Napba nézni untalan,
ma hinni Ehnatonban.

Emberszív

Mummu Tiámat az ősöm,
vén, keserű vizek anyja,
rémalak ő, kusza hajjal.

S Kingu, papucs-puha férje
nem zabolázta meg őt, s lám
hintve a Föld tele jajjal.

S Marduk, elúnva a némbert,
únva a bajt, meg a jajszót,
kétfelé vágta a testét.

Így alakult ki a létünk,
s váltja az éjjel a nappalt,
s váltja a nappal az estét.

Így alakult ki a szív is.
Ambivalens, fura szívünk
ördögi, angyali egyben.

Istenek átka, örökség,
ősi teher, hogy a szívben
jó meg a rossz keveredjen.

A temető éneke

Diktafonom helyezem temetőnk kusza hantjai rátok.
Gyűjtöm az archaikus, fura csontdalokat, hisz a régmúlt
dédnagyanyák, nagyapák, ükapák, ükanyák dalolását
senki se ássa elő a talajból. Nincs az a Bartók.
Tölgyfakoporsó őrzi az életetek muzsikáját.
Őrzi a lagzis öröm, vagy a gyász szomorú zokogását.
Szüntelen őrzi a régi időknek a szívdobogását.